

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Хасково, 04.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ХАСКОВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, първи въззивен състав, в закрито заседание на четвърти март две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Дечева

ЧЛЕНОВЕ: Жулиета Серафимова

Тодор Хаджиев

като разгледа докладваното от Председателя в. гр. дело № 141 по описа на ХОС за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника в производството по изпълнително дело № 20118750400889 А.М.Ж. срещу действия на съдебния изпълнител, изразяващи се в насочване на изпълнението върху трудово възнаграждение, което смята за несеквестируемо.

В жалбата се сочи, че наложеният от ЧСИ Запрянов запор върху трудовото възнаграждение на длъжника е незаконосъобразен, постановен в противоречие с разпоредбата на чл. 446, ал. 1 от ГПК, тъй като изпълнението е насочено срещу несеквестируемо имущество на длъжника. Твърди се, че нетното трудово възнаграждение на длъжника след приспадане на дължимите данъци и осигуровки възлиза в размер на 139.66 лв., който е под минималната работна заплата за страната и съгласно чл. 446, ал. 1 ГПК представлява несеквестируем доход. Счита, че извършеното тълкуване на разпоредбата на чл. 446, ал. 1 от ЧСИ не е извършено по законоустановения ред по чл. 51 ЗНА и е в противоречие със закона и трайно установената съдебна практика.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК взискателят не е депозирал писмени възражения срещу подадената жалба.

По делото са приложени обяснения на ЧСИ Захари Запрянов, в които излага становище за неоснователност на подадената жалба. Намира твърдението на длъжника за несеквестируемост на получавания от него трудов доход в размер на 190 лв. за неоснователно, тъй като в чл. 446, ал. 1, т. 1 ГПК законодателят е предвидил граница до 300 лв., като ограничението – „чийто размер е над минималната работна заплата” се отнася само до принудително изпълнение върху пенсия, но не и до изпълнение върху трудово възнаграждение.

Хасковският окръжен съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя и прецени данните по делото, намира за установено следното:

Жалбата е депозирана от легитимирано да обжалва лице – длъжника в изпълнителното производство в рамките на едноседмичния срок за обжалване по чл. 436, ал. 1 ГПК, поради което следва да се приеме, че същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Срещу жалбоподателя А.М.Ж. въз основа на издаден изпълнителен лист от 27.09.2010г. в полза на „Банка ДСК” ЕАД, ЕИК 121830616, е образувано изпълнително дело № 20118750400889 по описа на ЧСИ Захари Запрянов, с рег. №875, район на действие ОС - Хасково. С оглед подадена по изпълнителното дело молба от взискателя, ЧСИ е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. След като работодателят „Дон Антонио Транс” ЕООД извършил необходимите удържки за дължими данъци и осигурителни вноски съгласно чл. 446, ал. 2 ГПК се установило, че месечното трудово възнаграждение на длъжника е в размер на 139.66 лв., което е под минималната работна заплата за страната. С писмо депозирано при ЧСИ изх.№04/06.12.2013г. работодателят уведомил съдебния изпълнител, че няма да удържа суми от трудовото възнаграждение на длъжника, тъй като съгласно чл. 446, ал. 1 ГПК трудовото възнаграждение е под минималната работна заплата. В отговор на това ЧСИ уведомил работодателят, че ограничението, предвидено в чл. 446, ал.1 се отнася само до суми, получавани от пенсия, като му е указал, че при неспазване на наложения запор ще му бъде наложена глоба съгласно чл. 93 от ГПК.

Относно извършеното от ЧСИ граматическо тълкуване на нормата на чл. 446, ал. 1 ГПК, настоящият състав счита за неправилно по следните съображения:

Използването от законодателя относително притежателно местоимение „чийто“ служи за връзка между главното и подчиненото изречение, като се членува със съществителното име, което го следва. В конкретната хипотеза местоимението „чийто“ е използвано в единствено число с оглед съществителното „размер“, което стои след него в изречението, а не е съгласувано със съществителното име „пенсия“. На следващо място трябва да се има предвид, че несеквестируемостта на определен доход има за цел да осигури на длъжника необходимите средства за задоволяване на елементарните нужди за неговото съществуване и това на семейството му. Ето защо не следва да се допуска чрез принудителното изпълнение срещу длъжника, същият да бъде лишен от минимален жизнен стандарт. (В този смисъл решение № 456 от 25.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1294/2009 г., IV г. о., ГК). Освен това въвеждайки разпоредбата на чл. 446, ал. 1 ГПК законодателят не е имал за цел да разграничи доходите на длъжниците според произхода, а по-скоро да им гарантира минимални средства за преживяването им. Както се установи по делото длъжникът получава след удържките нетно трудово възнаграждение в размер на 139.66 лв., което към момента на налагане на запора 03.12.2013 г. е под минималната работна заплата от 310 лв. С оглед предвидената в чл. 446, ал. 1 ГПК социална закрила се установява, че принудителното изпълнение е насочено към несеквестируем доход на длъжника и следва да бъде отменено.

Предвид изложеното подадената жалбата е основателна и следва да бъде уважена, а наложеният от ЧСИ Запрянов заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника отменен.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ налагането на заповор върху трудовото възнаграждение на А.М.Ж. - длъжник по изпълнително дело № 20118750400889 по описа на ЧСИ Захари Запрянов, с рег. №875, район на действие ОС – Хасково, извършен със заповорно съобщение на 03.12.2013 г.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:1.

2.